

ΘΑΝΑΤΟΥ ΕΟΡΤΑΖΟΜΕΝ ΝΕΚΡΩΣΙΝ, ΑΔΟΥ ΤΗΝ ΚΑΘΑΙΡΕΣΙΝ!

ΛΑΜΠΡΟΥ Κ. ΣΚΟΝΤΖΟΥ Θεολόγου - Καθηγητού

Το άγιο Πάσχα αποτελεί την κορωνίδα του ορθοδόξου εορτολογίου. Είναι, κατά τον ιερό υμνογράφο της αναστάσεως, η «**εορτή των εορτών και η πανήγυρις των πανηγύρεων**». Η σημασία της μεγάλης εορτής οφείλεται στο ότι εκφράζει το πέρας και τον τελικό θρίαμβο της επιτυχίας του επί γης απολυτρωτικού έργου του Χριστού. Εορτάζεται πανηγυρικότατα η νίκη του Αγαθού κατά του Κακού, η επικράτηση του φωτός στο νοητό σκοτάδι της αμαρτίας και της φθοράς, η κατάργηση του Άδη και πάνω απ' όλα η αναίρεση του θανάτου, του χειρότερου εχθρού μας!

Η είσοδος του κακού στον κόσμο μαζί με τα άλλα μύρια κακά, έφερε και τον θάνατο, ως την φυσική κατάληξη μιας αφάνταστα μαρτυρικής ζωής. Ο πικρός Άδης υπήρξε ο τόπος κατάληξης όλων των ανθρωπίνων ψυχών. Η έννοια της αθανασίας, ως το σπουδαιότερο αρχέγονο δώρο του Θεού στον άνθρωπο, έμεινε ως μια μακρινή ανάμνηση στην ανθρώπινη σκέψη και ως μια αμυδρή προσδοκία ανάκτησής της στο μέλλον.

Η λαχτάρα για την νίκη του θανάτου εκφράστηκε ποικιλότροπα μέσα στις διάφορες μυθολογίες των λαών. Οι προφήτες και οι συγγραφείς της Παλαιάς Διαθήκης, ως όργανα του Θεού για την προετοιμασία του ανθρωπίνου γένους για την εν Χριστώ σωτηρία, προείδαν πιο καθαρά την μελλοντική νίκη της ζωής κατά του θανάτου. Ο Ίδιος ο Θεός θα δοκιμάσει το πικρό ποτήρι του θανάτου και θα νικήσει τον Άδη, θα τον συλήσει από τους απ' αιώνος δεσμούς του νεκρούς και θα κλείσει οριστικά το δρόμο του θανάτου για τους πιστούς Του. Ο μοναδικός ζωντανός Θεός είναι ο Ίδιος η ζωή και η πηγή της ζωής σε όλα τα όντα. Αυτός «**θανατοί και ζωογονεί, κατάγει εις άδου και ανάγει**» (1 Βασιλ.2:6). Ο Ηλίας και ο Ελισαίος ανασταίνουν νεκρούς στο όνομα του Κυρίου (3 Βασιλ.17:23, 4 Βασιλ.4:33). Ο προφήτης Ωσηέ, προβλέποντας την εις άδου κάθοδο του Μεσσία, την εκ νεκρών αναστάσή Του και την συντριβή του θανάτου διακηρύσσει στους άπιστους συμπατριώτες του «**Πορευθώμεν και επιστρέψωμεν προς Κύριον! ... Υγιάσει ημάς μετά δύο ημέρας, εν τη τρίτη ημέρα εξαναστηθώμεθα και ζησόμεθα ενώπιον αυτού**» (Ωσηέ 6:1) και γι' αυτό σκιρτώντας από άκρατο ενθουσιασμό φωνάζει να το ακούσουν όλοι οι άνθρωποι «**Πού σου η δίκη σου, θάνατε, πού το κέντρον σου άδη;**» (Ωσηέ 13:14).

Στο θεανδρικό πρόσωπο του Κυρίου Ιησού Χριστού βρήκε το ανθρώπινο γένος τον πραγματικό λυτρωτή του. Αυτός, ως ο σαρκωμένος Θεός, υλοποίησε το θείο σχέδιο της σωτηρίας του κόσμου. Πέτυχε τη σωτηρία μας ως διδάσκαλος, ως ιερέυς και ως βασιλεύς. Δίδαξε πρωτόγνωρη διδασκαλία, αποκάλυψε τα μυστήρια του Θεού και έδωσε νέο τρόπο ζωής στους ανθρώπους. Ιερούργησε την πιο αποτελεσματική θυσία όλων των εποχών, με ιερείο άμωμο τον ίδιο Του τον εαυτό, πάνω στον φρικτό Γολγοθά και πέτυχε την περιπόθητη καταλλαγή του ανθρώπου με το Θεό. «**Ο δε Θεός πλούσιος ων εν ελέει, δια την πολλήν αγάπην αυτού ην ηγάπησεν ημάς και όντας ημάς νεκρούς τοις παραπτώμασι συνεζωοποίησε τω Χριστώ... και συνήγειρε και συνεκάθησεν εν τοις επουρανίοις**» (Εφ.2:4-6). Τέλος ως θριαμβευτικός νικητής, νίκησε τις αντίθεες δυνάμεις και το κακό, νίκησε το θάνατο και ανέστη από τους νεκρούς, ανελήφθη στους ουρανούς και κάθισε στα δεξιά του Θεού, συνεχίζοντας το απόλυτο και αναντικατάστατο μεσιτικό Του έργο. Αποτέλεσμα: «**Νυνί δε εν Χριστώ Ιησού υμείς οι ποτέ όντες μακράν εγγύς εγενήθητε εν τω αίματι του Χριστού. Αυτός γαρ εστιν η ειρήνη ημών, ο ποιήσας τα αμφοτέρα εν και το μεσότοιχον του φραγμού λύσας, την έχθραν, εν τη σαρκί αυτού τον κόσμον των εντολών εν δογμασι καταργήσας, ίνα τους δύο κτίση εν εαυτώ εις ένα καινόν άνθρωπον ποιών ειρήνην**» (Εφ.2:13-15).

Ο Ιησούς Χριστός διακήρυξε: **«Εγώ ειμί η ανάστασις και η ζωή, ο πιστεύων εις εμέ κύν αποθάνη ζήσεται»** (Ιωάν.11:25). Αυτός είναι ο μόνος, ο Οποίος μπορεί να νικήσει τον θάνατο. Με την λαμπροφόρο Ανάστασή Του πραγματοποίησε αυτή την λαμπρή νίκη, ανήστησε το σώμα Του και μαζί ολόκληρη την ανθρώπινη φύση., δηλαδή όλα τα ανθρώπινα πρόσωπα όλων των εποχών, ως κύτταρα του σώματός Του. Αυτό σημαίνει ότι ο κάθε άνθρωπος είναι ήδη αναστημένος δυνητικά από την ημέρα της Αναστάσεως του Κυρίου. Είναι μια δυνητική κατάσταση την οποία μπορεί να αποδεχτεί και να αξιοποιήσει ο κάθε άνθρωπος. Ο βιολογικός θάνατος, ως προσωρινή κατάσταση, δεν αίρει το γεγονός της αναστάσεως και της αιώνιας ζωής, διότι **«έρχεται ώρα και νυν εστιν, ότι οι νεκροί ακούσουσι της φωνής του Υιού του Θεού και οι ακούσαντες ζήσονται»** (Ιωάν.5:25). **«Ο εγείρας τον Χριστόν εκ νεκρών ζωοποιήσει και τα θνητά σώματα υμών δια το ενοικούν αυτού Πνεύμα εν υμίν»** (Ρωμ.8:11). Αυτή είναι (πρέπει να είναι) η μόνιμη χαρά στις ψυχές των πιστών του Χριστού, διότι έχουμε τη βεβαιότητα, ότι χάρις στην Ανάσταση του Κυρίου μας, **«μεταβεβήκαμεν εκ του θανάτου εις την ζωήν»** (1 Ιωάν.3:14) και **« Πας ο ζων και πιστεύων εις εμέ ου μη αποθάνη εις τον αιώνα»** (Ιωάν.11:26).

Απτά παραδείγματα της αναστάσεώς μας είναι οι θαυμαστές νεκραναστάσεις που έκανε ο Κύριος κατά την επί της γης παρουσίας Του. Οι αναστάσεις της κόρης του Ιαείρου (Μαρκ.5:21-42, του γιου της χείρας στη Ναϊν (Λουκ.7:11-17), του Λαζάρου (Ιωάν.11:1-44). Επίσης η ανάσταση των **«κεκοιμημένων αγίων»** (Ματθ.27:52) κατά την ημέρα της Σταυρώσεως του Κυρίου είναι οι προάγγελοι και της δικής μας αναστάσεως.

Η λαμπροφόρος Ανάσταση του Σωτήρος μας σημαίνει ακόμα και την οντολογική αλλαγή του κόσμου. Ο παλιός πτωτικός κόσμος της φθοράς άλλαξε κυριολεκτικά σύσταση, διότι με την Ανάσταση του Κυρίου νικήθηκαν οι αντίθετες δυνάμεις και απαλλάχτηκε από το κράτος του διαβόλου. Χάρη στην Ανάσταση του Χριστού ξαναβρήκε ο κόσμος την πραγματική του θέση μέσα στη θεία δημιουργία. Τη φθορά, που δημιούργησε η πτώση, διαδέχτηκε η αφθαρσία. Ο πιστός άνθρωπος δεν ζει πλέον για να πεθάνει, αλλά ζει για να μεταβεί στην αιωνιότητα και να συμβασιλεύει αιώνια με τον Χριστό.

Το μέγα και ανεπανάληπτο γεγονός της Αναστάσεως του Κυρίου είναι για τους πιστούς Του μια διαρκής χαρά και ατέλειωτη αισιοδοξία. Η Ορθοδοξία μας ζει ακατάπαυτα την εορτή του Πάσχα. Κάποιοι ετερόδοξοι μελετητές αποκάλεσαν την Ορθόδοξη Καθολική Εκκλησία μας ως την Εκκλησία της Αναστάσεως, διότι κάθε Κυριακή είναι για μας Πάσχα! Οι άγιοι Απόστολοι έγιναν οι διαπρύσιοι κήρυκες του Ευαγγελίου στα έθνη χάρις στην εμπειρία της Αναστάσεως του Σωτήρος Χριστού. Τα νέφη των Μαρτύρων θυσίασαν την πολύτιμη ζωή τους χάρις στην βεβαιότητα της Αναστάσεως. Οι Πατέρες της Εκκλησίας μας ζούσαν το γεγονός της Αναστάσεως ως μια ατέρμονη προσωπική συγκλονιστική εμπειρία.

Αυτήν ακριβώς την αναστάσιμη χαρά και αισιοδοξία θέλει η αγία μας Εκκλησία να μεταδώσει και σε μας σήμερα. Μας καλεί να αποβάλλουμε το άγχος της καθημερινότητας και κυρίως το φόβο του θανάτου και να διαποτίσουμε την ύπαρξή μας με την μακάρια ελπίδα και της δικής μας ανάστασης, της οποίας τεκμήριο και απαρχή υπήρξε η Ζωηφόρος Ανάσταση του Λυτρωτή μας Χριστού.